

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt IX. Consueta Societatis vota privatim nuncupat. Voluntariæ demissionis studium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

rum Litterarum volumen, ac D. Thomæ Aquinatis Summam, librum nullum habuerit præterea. Quin etiam comperto hâc ipsâ Summâ socium quendam, qui nuper aduenerat, carere; impetratâ a Collegij Rectore veniâ, illam ad eum detulit, sacris duntaxat contentus Biblijs; in quibus scilicet eam haberet Sapientiam, cum quâ omnia sibi bona adesse, ipsâ docente, didicerat.

Nullus in cubiculo liber præter sacra Biblia.

Sap. 7. 11.

CAPVT IX.

Consuetâ Societatis vota privatim nuncupat. Voluntariæ demissionis studium.

Vota privatim nuncupat.

Exacto tyrocinijs tempore, eâdem die, quâ biennio ante se in Societatem adiunxerat, consuetâ Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ vota Vincentio Bruno Collegij Rectore sacris operante privatim Aloysius nuncupat. Inde ad Clericorum ordinem, verticis tonsurâ ritè præmissâ, V Kal. Mart. anno MDLXXXVIII adscriptus ad quatuor priores eiusdem ordinis gradus in Basilicâ Lateranensi publicâ inauguratione.

ratione effertur. Quo ex tempore sibi tanquã
 superis dicato quamlibet vel modicam notam,
 ingentem fore fœditatem ratus, nihil ultra in-
 dulgendum statuit: vitamque, quidquid supe-
 resset ætatis, ita componendam, ut officium
 mores eloquerentur. Et primò quidem Euan-
 gelicam turrim in Cælum porrigere cogitanti
 ea cura præcipua fuit, altè ut fundamentum
 poneret: quod cum ex humillimis quibusque,
 tanquam rudi, ac vili cœmento constet; nihil
 illi optatius, quàm sese omnibus submittere,
 loco cedere, sua omnia contempta, aliorum
 præclara, ac sublimia censere. Quia verò vir-
 tutem hanc (quam nostri barbaro Romanæ
 superbiæ vocabulo Humilitatem dicunt) ex eã-
 dem licèt humo cum humanitate oriundam, ac
 penè dixerim conterraneã, nisi Dei benignitas
 Cælo depluat, terra nostra non fundit; mos
 erat Aloysio ad Sanctos illos Viros vitã fun-
 ctos confugere, quos viventes eã virtute maxi-
 mè præditos constaret. Ita enim hominum
 naturam comparatam aiebat, ut quod quisque
 tenuit vitæ institutum, ad id ceteros libenter
 provehat. Sic belli Duces ad arma, Docti ad
 litteras, Negotiatores ad quæstum, ad suam
 denique universi artem hortari ceteros, ac iu-
 vare student. Quare ut sui contemptum addi-
 sceret,

Id egit, ut
 suum cle-
 rici munus
 mores pro-
 derent.

Propriæ de
 missionis
 studium.

Qua quis-
 que virtu-
 te fulsit, ad
 eam cete-
 ros prove-
 hit.

sceret, Deiparæ Virginis luminâ æquè, ac
 profundâ altitudine reliquos mortales supergres-
 sæ, opem potissimùm implorare solitus erat.
 Secundùm illam Petrum, ac Paulum Aposto-
 los Ecclesiæ fastigiâ pariter, ac fundamenta;
 Franciscum etiam cognomento Assisiatem, Ale-
 xium Romanum, ceterosque, qui hâc laude
 floruerunt, sibi Patronos adoptabat: unâque
 imitari conabatur, satis gnarus, nullâ re ma-
 gis Sanctorum nobis Virorum gratiam, & pa-
 trocinium conciliari, quam imitationis studio:
 amant enim, foventque, a quibus tanti se fie-
 ri vident, ut exemplum ad imitandum statuâ-
 tur. Inde humilem de se, suisque omnibus cõ-
 ceptam animo opinionem habere. Genus, for-
 tunas, titulos, res etiâ ab se præclare gestas,
 vel silentio inuoluere, vel verbis pro viribus
 elevare: iam Animi dona Superum benignita-
 te impertita, non ut sua, sed ut suæ duntaxat
 fidei credita tueri sedulo: nec ea voluptati, &
 gloriæ, sed sollicitudini, non secus, ac Regiæ
 opes Quæstori, esse: suas laudes perinde, atque
 alij probra, mirum in modum erubescere. Ita-
 que si quis cuperet eum ingenuo tinctum pudore
 cernere, non probro aliquo, sed laudibus
 obiectandis voti compos statim fieret. Nec
 deerant qui id sæpiùs tentarent, ut quæ verè
 cundia

Sanctorum
 patrocinium
 imitatione
 conciliatur.

Sui, ac sua-
 rum rerum
 contemptus

Suas lau-
 des, ut a-
 lij probra,
 erubescit

cundia illi ornamento, sibi spectantibus oblationi foret. Ingressus ad eum aliquando ægrotantem Medicus, ut a verbis, eorumque officioso lenimine curationem ordiretur, Gentis Gonzagæ decora exequi, multis item laudibus illum delinire cœpit. Quod tamen contra accidit; nam eâ laudatione offensus haud obscura doloris, ac veluti sauciati cordis indicia vultus rubore prodidit: tantamque molestiam tunc, aliisque temporibus, cum in laudes suas incideret (incidebat autem non rarò) præseferebat, ut hanc unam ex animo perturbationem haud exegisse videretur, prædicationis, ac nobilitatis impatientiam.

Hanc unã perturbationẽ non vicit, Laudis impatientiam.

Privatim, ac publicè infimo cuilibet sine discrimine potissimum locum dabat, & si quem recusantem inueniret, tantã argumentorum vi petebat, urgebatque, ut suæ tandem modestiæ cogeret famulari. Ita per Urbis cõpita, ac forahaud rarò ad finistrã opsonatoris, vel coqui curfare visebatur, quod cum ad eos, qui Collegio præerant, delatũ esset, in causã fuit, ut accersito Adolescenti denuntiarent, id ne in posterũ ultra permetteret, monerentque, religioni habendum, Clerici ordinis maiestatem vilissimo cuique, maximèque sordido ministerio submittere. Domi cum esset libenti animo cum rudioribus fratribus

Ad finistrã Coqui per Urbem incedit.

Affidue cū
fratribus
laicis ver-
satur.

tribus versabatur; locus etiam, quem in triclinio occupabat, is plerumque erat, quò coqui, ceterique eius ordinis fratres crebrius concederent, ut qui suis ex officinis egressos proximus exciperet: statimque a cibo cum illis erat, deque Divinis rebus familiarissimè, & summâ cū voluptate colloquebatur. Mandatum illi fuerat, ut ad eorum, qui recens conualuerant, mensam accumberet, simulque munerum omnium, quibus impar ab inualitudine videbatur, immunitas data: & ut somno diutiùs indulgere pro naturæ desiderio posset; etiam conclave soli assignatum, quod adolescentium nemini permittebatur, cum biscentum fermè eâ tēpestare Collegij domum inhabitantibus cubacula singula non suppeterent. Verùm suspicatus ea commoda non sibi, sed veteri fortunæ tribui, adito Rectore nervos omnes contendit, quò illa omnià deprecaretur, nullâque in re seponi, sed æquabili cum reliquis iure vivere permetteretur. Obijciētibus verò nōnullis morbi, mortisque metum, haud ullum sibi esse ait, comite obedientiâ, quæ Divinum sequuta imperium, eiusque potentiæ particeps, mala universa, vel avertit, vel ad nostræ salutis usû tanquam venena mitigata conuertit.

Eximi cō-
munibus
oneribus
recusat.

Poposcerat etiâ sibi Seminarij Romani Præ-
fectu-

fecturam aliquam, ne ijs fraudaretur incommodis, quibus nostri Ordinis reliqui iuuenum contubernijs præfecti satis abundant. Verùm petenti ægra obstitit valetudo, cui Rectores longè graviùs, quàm pro modo virium id onus iudicantes abnuendum censuerunt. Illud quoque in votis habuit, ut sibi potestas fieret prima Grammatices rudimenta peracto studiõrũ tempore, pueris tradendi, cum ut nè commune sibi onus eximeret; tum maximè ut ad infima quæque contemnendi sui studio, sese demitteret: huic autem virtutis amori occultando suam in latinã linguã imperitiam prætexuit, cui haud aliã viã se meliùs occursum speraret, quàm ceteros edocendo, haud inscius nulli magis docilem auditorem adesse eo ipso, qui doceat. Vt verò qui tunc Collegio præerat certum, exploratumque haberet, num, quemadmodum præferabat, ita esset latinitatis expers; iuvenem quendam latinis litteris satis doctum ei contubernalem dedit, cuius relatu haud ita multò post didicit, illum latinè non mediocriter scire, sibi que persuasit aliò, ac videretur, spectare postulatam ab Aloysio rudimenta docendi veniam, eò nimirum, ut pueros exigua illa, ac minuta, ceteros suam ipsius exiguitatem altiùs non assurgentem edoceret.

P Sæpè

Seminarij
Rom. præ-
fecturam
poscit.

Itè docēdi
grammaticã
munus:
sed neutrũ
obtinet.

Humilia
munera,
quorum
functione
assidue e-
xercebatur

Sæpè vestitu amictus obsoletiore, sportâ, vel
manticâ gravis vias Urbis celebriores corrogâ-
dæ stipi oberrabat. Ex domesticis muneribus
in abiectissima quæque oculos conijcere, ea sibi
deposcere, concessaque tam lætus obire, ac si
planè de superbiâ devictâ triumphum ageret.
Altero, ac tertio cuiusque hebdomadis die cu-
linæ ministerijs operam dabat. Eius autem
erat, ciborum reliquiàs è patinis triclinio deve-
ctis in pauperum usus legere, easque ubi pote-
stas fieret (quam sæpius sibi fieri precibus ob-
tinebat) ad pauperes pro foribus expectantes
comportare. Singulis verò profectis diebus a
scholâ regressus aliquod domesticum, atque
humile officium curabat, modò sui conclavis
pavimentum, vel ædium partes sibi designatas
verrens, modò arundine oblongâ ambulatio-
num parietes detractis araneis purgans. Publicos
Collegij lychnos tergere, emungere, oleo,
ellyphnioque instruere, opus complurium anno-
rum illi fuit: eiquè muneri tanto studio, ac vul-
tus hilaritate inhærebat, ut prætereuntes in-
fuetam alacritatem gratularentur, simul Dei
benignitatem mirati, quæ relicta eius causâ li-
centioris vitæ oblectamenta adeo multiplicia
redderet, ut non læta modò, ac iucunda, ve-
rùm etiam quæ ceteris tristia, ac misera essent,
illi voluptatem parerent.

CA.